

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 261/2014-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť F. U., zastúpenej advokátkou JUDr. Máriou Kozákovou, Odborárska 7, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So/123/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. U. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2014 doručená sťažnosť F. U. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 25. septembra 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So/123/2012 (ďalej aj rozsudok najvyššieho súdu“). Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľky doručeným ústavnému súdu 19. februára 2014.

Sťažovateľka bola v procesnom postavení navrhovateľky v súdnom spore (konaní) proti odporkyni Sociálnej poisťovni – ústrediu, Bratislava (ďalej len „odporkyňa“) o preskúmanie rozhodnutia odporkyne č. 5356122460 z 12. marca 2012, ktorým odporkyňa predmetným rozhodnutím sťažovateľke priznala starobný dôchodok od 12. marca 2012 v sume 280,20 € mesačne. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka 31. októbra 2011 opravný prostriedok, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 19 Sd/97/2012 z 22. júna 2012 tak, že *rozhodnutie odporkyne potvrdil*. Rozhodnutie krajského súdu napadla sťažovateľka odvolaním a následne najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 7 So/123/2012 z 25. septembra 2013 rozsudok krajského súdu z 22. júna 2012 potvrdil.

Predmetom súdneho sporu bolo preskúmanie označeného rozhodnutia odporkyne, najmä jej postupu pri výpočte (stanovení výšky) starobného dôchodku podľa príslušných ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) v znení aktuálnom v čase rozhodovania.

Sťažovateľka v sťažnosti tiež uviedla: *«Jadrom problému je môj nesúhlas s Rozhodnutím Sociálnej poisťovne – ústredie... ktorého prepočítanie som žiadala súdnou cestou tak, aby riešil otázku vrátenia štátom zadržovaných mojich 0,5% za každých 30 dní po skončení vyplácania predčasného dôchodku a z takto nanovo vytvoreného základu, aby mi bol dopočítaný aj rozdiel z valorizácii v jednotlivých rokoch z nesprávne vypočítaných základov.*

Podľa mňa neexistoval a ani teraz neexistuje právny dôvod na dodatočné nevyplatenie zadržaných 0,5 % od 12. februára 2011 do 12 februára 2012 a na nové prepočítanie základu v roku 2008.

Rozsudkom Najvyššieho súdu SR spis. zn. č. 7 So/123/2012 z 25. septembra 2013 bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Nitre spis. zn. č. 19 Sd/97/2012 z 22 júna 2012, ktorý potvrdil správnosť rozhodnutia Sociálnej poisťovne - ústredie, Bratislava č. 5356122460 a tak nepripustil prepočítanie rozhodnutia ktoré som žiadala súdnou cestou.

Svoje rozhodnutie zdôvodnil mojim právom opätovne požiadať o prepočet starobného dôchodku.

Ak jadrom žaloby bola moja požiadavka o prepočet rozhodnutia poisťovne č. 5356122460 a zmenou zákona mi toto právo bolo potvrdené, tak najvyšší súd mal rozhodnúť o novom prepočte a nie odkázať ma na podanie novej žiadosti...

A tak k doterajšiemu dvojročnému vyčkávaniu na spravodlivý výpočet dôchodku, pribudnú po novom výpočte minimálne ďalšie dva roky .

Podľa doterajšej skúsenosti a postojov súdu i sociálnej poisťovne s jeho monopolným postavením je vysoká pravdepodobnosť, že minimálne ďalšie dva roky a teda spolu 4 roky nebudem poberať spravodlivý dôchodok a tento stav môže pretrvávať.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva „na súdnu ochranu a inú právnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy...“, základného práva na „primerané hmotné zabezpečenie v starobe“ podľa čl. 39 ods. 1 ústavy postupom a označeným rozsudkom najvyššieho súdu, zrušil predmetný rozsudok a priznal jej trovy konania. Domáha sa aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 1 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 23/2014).

Sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 39 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najmä v tom, že vo veci konajúce všeobecné súdy nedostatočne vyhodnotili existujúci skutkový stav, a z ich rozhodnutí, a to najmä najvyššieho súdu, nie jasné, že „*tak ako zákon č. 543/2010 Z. z., ani odporkyňa a ani ona sama nenašla ustanovenie, ktoré by riešilo otázku vrátenia štátom jej zadržovaných 0,5 % za každých 30 dní od 12. februára 2011 do 12. februára 2012...*“.

Sťažovateľka tiež namieta, že „§ 293bt ods. 6 zákona o sociálnom poistení (v znení zákona č. 543/1010 Z. z.) svojím nerovnoprávnym postavením nároku štátu a občana pri vrátení neoprávnených finančných prostriedkov, nie je v súlade s čl. 39 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2a čl. 13 ods. 4 ústavy“.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavnoprosesnými zásadami upravenými v ústave.

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré im predchádzali, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 33/2014 a tam citovaná judikatúra).

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená

právosť všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 7 So/123/2012 z 25. septembra 2013 sú zlučiteľné s označenými článkami ústavy (resp. dohovoru). V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že (podľa svojej konštantnej judikatúry) nemá zásadné oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým na základe odvolania sťažovateľky potvrdil rozsudok krajského súdu, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní (administratívnom a aj súdnom) zisteného skutkového stavu a na neho nadväzujúcich právnych záverov. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia po oboznámení podstaty prvostupňového rozsudku a odvolacej argumentácie sťažovateľky svoje rozhodnutie odôvodnil takto: *«Podľa § 69a ods. 1, 2 a 3 zákona o sociálnom poistení v znení zákona č. 413/2012 Z. z. predčasný starobný dôchodok po dovŕšení dôchodkového veku je starobný dôchodok. Ak poistencovi, ktorému bol priznaný predčasný starobný dôchodok, nebol predčasný starobný dôchodok vyplácaný nepretržite od vzniku nároku na tento dôchodok do dovŕšenia dôchodkového veku, suma starobného dôchodku podľa odseku 1, na ktorú mal poistenec nárok v deň dovŕšenia dôchodkového veku, sa určí na žiadosť poistenca znovu.*

Suma starobného dôchodku podľa odseku 1 určená podľa § 68 ods. 2 a zvýšená podľa § 82 sa zvýši o 0.5 % za každých začatých 30 dní, počas ktorých netrval nárok na výplatu predčasného starobného dôchodku; § 82 ods. 16 sa v tomto prípade neuplatní. Nárok na výplatu starobného dôchodku, ktorého suma bola určená podľa odseku 2, vznikne odo dňa podania žiadosti poistencom, najskôr dňom dovŕšenia dôchodkového veku.

Podľa § 293bt ods. 3 zákona o sociálnom poistení ak poistenec, ktorému bol priznaný predčasný starobný dôchodok podľa zákona účinného do 31. decembra 2010, nedovŕši dôchodkový vek do 28. februára 2011, je povinne dôchodkovo poistený ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba k 31. decembru 2010 a toto dôchodkové poistenie trvá po 28. februári 2011, nárok na výplatu predčasného starobného

dôchodku zaniká od najbližšej splátky predčasného starobného dôchodku splatnej po 28. februári 2011. Nárok na výplatu predčasného starobného dôchodku poistenca uvedeného v prvej vete sa posudzuje a jeho suma sa určuje za obdobie do najbližšej splátky dôchodku splatnej po 28. februári 2011 podľa zákona účinného do 31. decembra 2010 a za obdobie po najbližšej splátke dôchodku splatnej po 28. februári 2011 podľa zákona účinného od 1. januára 2011.

Z obsahu spisov vyplýva, že na základe žiadosti navrhovateľky zo 17. decembra 2007 bol rozhodnutím z 26. februára 2008 číslo 535 612 2460 podľa § 67 ods. 1 a § 82 zákona o sociálnom poistení (v znení zákona č. 43/2004 Z. z.) priznaný navrhovateľke predčasný starobný dôchodok v sume 6 870 Sk mesačne s účinnosťou od 17. decembra 2007. V ňom je uvedené (str. 2), že od vzniku nároku na výplatu predčasného starobného dôchodku, od 17. decembra 2007 navrhovateľke do dovŕšenia dôchodkového veku, do 12. marca 2012 chýba 1 547 dní.

Rozhodnutím z 1. marca 2011 číslo 535 612 2460 odporkyňa podľa § 293bt ods. 3 zákona o sociálnom poistení (v znení zákona č. 543/2010 Z. z.) zastavila výplatu predčasného starobného dôchodku navrhovateľky s účinnosťou od 18. marca 2011. Navrhovateľka žiadosťou z 27. februára 2012 požiadala o uvoľnenie výplaty starobného dôchodku od dovŕšenia dôchodkového veku od 12. marca 2032.

V konaní bolo preukázané, že navrhovateľke napriek zastaveniu výplaty predčasného starobného dôchodku od 18. marca 2011 do dovŕšenia dôchodkového veku 12. marca 2012 nezaniklo povinné dôchodkové poistenie. Navrhovateľka má preto nárok na prepočet a zvýšenie výšky starobného dôchodku za uvedenú dobu od 18. marca 2011 do 12. marca 2012, kedy jej nebol predčasný starobný dôchodok vyplácaný nepretržite od vzniku nároku naň do dovŕšenia dôchodkového veku v zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 69a ods. 2 zákona o sociálnom poistení od jeho účinnosti dňom 1. januára 2013 s tým, že nárok na takto novourčenú sumu starobného dôchodku navrhovateľke vznikne najskôr odo dňa dovŕšenia dôchodkového veku. Suma starobného dôchodku, na ktorú má navrhovateľka nárok v deň dovŕšenia dôchodkového veku, sa určí na jej žiadosť znova.

Navrhovateľka podala pred vznikom a účinnosťou citovanej právnej úpravy požiadala 27. februára 2012 o uvoľnenie výplaty predčasného starobného dôchodku, ktorý po dovŕšení dôchodkového veku (od 12. marca 2012) je jej starobným dôchodkom. Žiadosť

o prepočítanie starobného dôchodku za uvedené obdobie dôchodkového poistenia, teda za čas od 18. marca 2011 do dovŕšenia dôchodkového veku 12. marca 2012 za účinnosti citovanej právnej úpravy, t. j. v čase od 1. januára 2013, nepodala. Až na základe novej žiadosti bude môcť odporkyňa vykonať prepočet výšky starobného dôchodku navrhovateľky aj za predmetné obdobie, kedy navrhovateľke nebol predčasný starobný dôchodok vyplácaný nepretržite do dovŕšenia dôchodkového veku.

Po rozhodnutí o novom výpočte starobného dôchodku bude navrhovateľka v rovnakom postavení ako ostatní pracujúci dôchodcovia, preto odvolací súd nepovažoval za dôvodné požiadať Ústavný súd o posúdenie ústavnosti § 293bt zákona o sociálnom poistení.

Z uvedených dôvodov odvolací Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 22. júna 2012, č. k. 19 Sd/97/2012-31 v zmysle § 219 OSP potvrdil.»

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Ústavný súd preto nie je oprávnený ani povinný tieto závery (postupy a hodnotenia) nahrádzať (podobne aj IV. ÚS 110/03, I. ÚS 384/2011) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné a namietaný rozsudok najvyššieho súdu je aj náležite odôvodnený. Ústavný súd považuje postup najvyššieho súdu pri preskúmaní rozhodnutia krajského súdu

za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv, a preto sťažovateľkinu sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú odmietol (obdobne I. ÚS 23/2014 a IV. ÚS 443/2013).

Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti navyše považuje za potrebné poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Preto treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého rozhodnutia a postup orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (m. m. IV. ÚS 596/2012).

Za týchto okolností neexistuje medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom práv označených sťažovateľkou taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie signalizovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy

Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 39 ods. 1 ústavy ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, IV. ÚS 396/08), súčasťou ktorej je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym

porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 39 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 39 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom a namietaným porušením základného práva sťažovateľky upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia jej základného práva zaručeného v čl. 39 ods. 1 ústavy, a v danom prípade konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu ani nenaznačujú, že by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie práva hmotného charakteru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu zaručeného čl. 39 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (obdobne III. ÚS 422/2013).

Ústavný súd tiež konštatuje, že odôvodnenie predloženej sťažnosti neobsahuje ani jednu dostatočne konkrétnu ústavnoprávne relevantnú námietku, ktorá by mala svedčiť v prospech záveru o porušení niektorého z označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru a na ktorých ochranu je ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný.

V posudzovanom prípade sťažovateľky je obsah sťažnosti založený najmä na tom, že najvyšší súd sa nezaoberal jej návrhom na „*prepočítanie starobného dôchodku*“ a odkázal ju na prepočet starobného dôchodku odporkyňou, čím malo dôjsť k porušeniu jej označených práv. Citovaná námietka bez ďalšieho neumožňuje urobiť si relevantný úsudok o jej ústavnoprávnej podstate, ktorá by následne mohla byť predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu. Okrem toho námietky sťažovateľky smerujú aj k posúdeniu „*§ 293bt ods. 6 zákona o sociálnom poistení (v znení zákona č. 543/1010 Z. z.) svojím nerovnoprávnym postavením nároku štátu a občana pri vrátení neoprávnených finančných prostriedkov*“,

ktorý nie je podľa nej „v súlade s čl. 39 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 ústavy“, teda ide o návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 písm. a) ústavy, a sťažovateľka pritom nie je podľa čl. 130 ods. 1 ústavy a § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 18 ods. 1 zákona o ústavnom súde oprávnenou osobou na podanie tohto návrhu.

Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje relevantné odôvodnenie (podstatnú náležitosť vyžadovanú § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde) ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (obdobne III. ÚS 238/2013).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2014